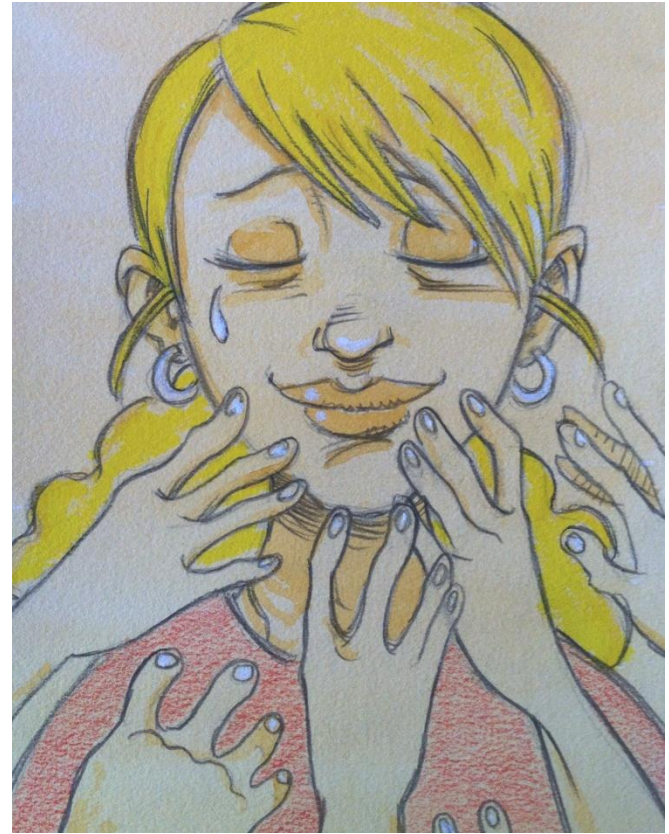

La dutxa de la srta. Laura Escric

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

Una vegada, a l'escola dels Somiatruites, hi havia una classe de sisè molt difícil. Els nens i les nenes no obeïen els mestres i feien entremaliadures, una rere l'altra. Obrien les finestres de l'aula i cridaven paraulotes als vianants que passaven pel carrer.

— Llangardaixos!

— Cagallons de mosca!

— Caraculs de rinoceront!

A la classe de matemàtiques, sumaven, dividien, restaven i multiplicaven lletres:

— La A x la B, igual a TRA LALÀ.

— AEIOU + GRRRR!, igual a OOOOOH!

S'ho inventaven tot, i així omplien la llibreta.

En canvi, a l'hora del dictat, escrivien frases de números llarguíssimes que no volien dir res:

— 378905678435437659: 0274092180450981... 287619837 985. 78904536728 987094536278921. 8974632098763, 3533377770982156. 34556787990 345 4678 987654677, 987452209321. 98765143983!

Les redaccions de números no tenien ni cap ni peus. Per això, el mestre no podia aprovar els alumnes, tot i que no feien faltes d'ortografia.

Els de sisè de l'escola dels Somiatruites era una classe molt difícil. Els mestres els anomenaven els "indomables".

Aquelles criatures cridaven sense parar, es llançaven papers, gomes d'esborrar, carpetes i enciclopèdies, i els mestres acabaven afònics i, de vegades, fins i tot, castigats de cara a la paret.

La classe de sisè dels Somiatruites era el món al revés.

Només un mestre s'atrevia amb els "indomables". Era el Sr. Estrict. Havia après a fer de mestre durant els anys que havia estat soldat a l'exèrcit. Era un home amb una cara molt amarga. Tenia un rostre de pedra. No reia mai. No pestanyejava. No tenia amics, ni en volia.

Quan els "indomables" van fer el borinot a la classe, van descobrir que les ordres del Sr. Estrict no feien gràcia.

— Sr. Pau! —va cridar, un dia, el Sr. Estrict amb veu de tro a un nen que es deia Pau, i que no callava mai—. Calli d'una vegada o el castigaré a fer cinquanta voltes al pati!

— Però si està plovent i el pati està inundat! —va respondre el Pau, que veia una cascada de pluja caient del cel, a través de la finestra de la classe.

— A mi no em replica ningú! Surti ara mateix a córrer al pati! —va ordenar el mestre donant un cop de puny damunt la taula. Tots els nens i nenes es van sobresaltar de cop, aixecant el cul de la cadira més d'un pam.

El Pau va sortir de la classe caminant a poc a poc. Al pati, es va posar a córrer sota aquell diluvi impossible d'aigua. Va fer les cinquanta voltes al pati mullant-se, ni una menys. Els companys se'l miraven des de darrera dels finestrals, en silenci.

Quan va acabar, en Pau era completament xop, tenia els llavis morats i tremolava compulsivament de fred. Allò va impactar els "indomables".

Els dies següents, en Pau es va quedar a casa per culpa d'un refredat descomunal, i el Sr. Estrict va ser apartat de la classe de sisè.

Algú, però, s'havia de fer càrrec de "la classe maleïda" (així l'anomenaven ara tots els mestres), i una nova mestra, jove i inexperta, va entrar a l'escola. Acabava de sortir de la universitat i era la primera vegada que es posava a fer classe.

Els altres mestres se la miraven de lluny i comentaven:

— Els maleïts "indomables" se la menjaran viva —deia un.

— No durarà ni quatre dies —deia una altra.

— Em jugo el sou que avui mateix surt de la classe plorant —deia un altre mestre rient per sota el nas.

Tots sabien que no era cert que s'hagués jugat el sou; era el tipus més garrepa que mai hagi hagut sobre la capa de la Terra. Però, ningú no dubtava que la “nova” acabaria plorant més aviat que tard.

La “nova” es deia Laura Escric i, el primer dia, va començar la classe expressant els sentiments.

— Hola, em dic Laura i em fa molta il·lusió que vosaltres sigueu els meus alumnes. És la primera vegada que em poso a fer de mestra i m'agradaria molt que m'ajudéssiu a que les classes fossin d'allò més divertides i apassionants.

Un buit silenciós es va apoderar de l'aula. Els nens sorpresos es miraven entre ells. S'esperaven una mestra igual o més dura que el Sr. Estrict. En canvi, la Laura els semblava dèbil i es van adonar que podrien tornar a fer animalades ben aviat.

Uns petits i ofegats riures malèvols van començar a escoltar-se a la classe. La Laura els va sentir de seguida, però no es va sorprendre. Sabia que aquell grup de sisè era molt difícil. Probablement, eren els estudiants més complicats que mai tindria davant. Tot i així, va pensar que una bona comunicació amb els nens i les nenes seria un bon començament.

— Avui dedicarem el matí a parlar dels sentiments. Cadascú ha de dir en veu alta quines coses el fan sentir bé –va dir la Laura.

Ràpidament, una nena va aixecar la mà i la Laura li va donar la paraula amb un somriure.

— Em dic Noa i el que em fa sentir bé és... jugar a la guerra de papers!

La nena es va aixecar de cop de la cadira i va llançar una bola de paper que va picar de ple en el cap de la Laura. En un instant, tots els nens i nenes es va posar dempeus i van començar a tirar-se boles de paper i tot el que tenien a mà, els uns contra els altres. Des d'aquell moment ja va ser impossible contenir el desgavell que s'havia organitzat.

L'endemà, la Laura seguia pensant que havia de trobar la manera intel·ligent de captar l'atenció dels nens. Els va proposar un joc per mirar de relaxar els ànims. Es deia La dutxa.

Consistia en que un grup de nens dutxava un altre a través de la mímica, tocant-lo amb els dits i els palmells de les mans. El joc servia per enfortir l'autoestima i l'amistat entre els infants i, també, amb la mestra.

Però un grup de la classe capitanejat pel Pau i l'Eva, una nena que mai no portava els deures fets, van organitzar un escamot de fugida. Mentre la Laura guiava l'activitat d'un grupet de nens, la resta s'escapaven silenciosament per la porta de la classe, i corrien escales avall fins al pati, i es posaven a jugar a futbol.

La cridòria va alertar la directora que, en comprovar que els "indomables" eren al pati jugant, va anar a la classe a parlar amb la Laura. Se la va trobar buscant els nens pels passadissos desesperadament.

La notícia de l'escamot de fugida va córrer per tot el col·legi a la velocitat de la llum. El claustre de professors n'anava ple. Els mestres es reien de la Laura i de les seves tècniques d'intel·ligència emocional, "de pa sucats amb oli", deien amb menyspreu.

Però la Laura era valenta i no es rendia fàcilment. Un dia va demanar als "indomables" –ella mai no els deia així; per a la Laura eren els seus alumnes i prou– que portessin una capsa de cartró. A dins havien de posar un objecte o un missatge escrit en un trosset de paper, amb la intenció d'explicar emocions.

Van començar a obrir les primeres capsas: l'Àlex va treure de dins el collar d'en Puces, el seu gos petaner, i va dir que l'estimava amb totes les forces. La Susi va treure un paperet i va llegir què hi havia escrit en veu alta: "avui estic molt contenta perquè la meua àvia ha sortit de l'hospital i ha tornat a casa". L'Ona va mostrar el paperet d'un caramel que acabava de treure de la capsa i va donar les gràcies a la Susi, perquè un dia que l'Ona estava molt trista la Susi havia compartit amb ella el seu únic caramel.

Va arribar el torn del Pau, el nen de les cinquanta voltes al pati sota la pluja. De dins la capsa va treure una caca enorme de plàstic i va explicar que a ell li agradaven les caques perquè feien pudor, com l'escola que també feia pudor i que, per això, era una gran caca.

El silenci es va fer absolut a la classe. Ningú no s'atrevia a dir res de res. La Laura sabia que el Pau i la seva caca buscaven provocar un altre desgavell. La Laura ja tenia una resposta preparada per al Pau, quan, tot d'una, la Noa i l'Eva van obrir les seves capsas i, en bolcar-les al terra de la classe, de dins van caure dues caques de gos enormes, però no de plàstic sinó de veritat. Dues caques toves i sucoses que desprenien una pudor insuportable i marejant, que ràpidament es va escampar per tot arreu.

Tots els "indomables" van sortir de l'aula corrent i cridant, histèrics. Es tapaven el nas amb les mans i, com podien, s'aguantaven les ganes de vomitar. La Laura va obrir les finestres per ventilar mentre el Pau, la Noa i l'Eva es trencaven de riure estrepitosament.

Quan van acabar de riure es van adonar que la Laura els mirava fixament, en silenci. Durant uns segons, tots quatre s'observaven gairebé sense parpellejar.

— Us felicito; avui us heu superat. No només heu rebentat la classe una altra vegada sinó que, a més, heu aconseguit que em senti com el que heu portat: com una veritable caca podrida de gos! —va dir la Laura controlant la ràbia i la decepció.

Els tres nens no van dir res i, a poc a poc, van agafar les seves coses per marxar.

— Qui us ha donat permís per marxar? —va dir-los la Laura amb autoritat—. D'aquí no se'n va ningú fins que jo ho digui.

Els nanos es van girar cap a la Laura que seguia immòbil, asseguda a la cadira, mirant-los fixament.

— Demà vull que porteu una altra capsa dels efectes, i recordeu que a dins hi ha d'haver un objecte o un trosset de paper amb un missatge escrit, relacionat amb una emoció que haureu d'explicar. Si heu de portar una altra caca la porteu, però llavors m'haureu d'explicar per què les caques us emocionen. L'únic que m'interessa saber és què us emociona de veritat, i si és una caca ho vull entendre. Ja podeu marxar.

Els tres infants terribles es van quedar amb la boca oberta i se'n van anar pensant que la mestra s'havia begut l'enteniment.

Per la seva banda, la Laura tenia molts dubtes de si estava fent el més correcte. Però una cosa sí que tenia clara: estava decidida a no deixar per inútil la classe dels "indomables", i menys encara els tres capitans de l'apocalipsi: la Noa, l'Eva i el Pau.

L'endemà, però, la Laura no va aparèixer. Quan els nens i les nenes van entrar a classe se'ls va tallar la respiració de cop. El Sr. Estrict els esperava dempeus al costat de la pissarra, amb una cara rígida i dura que feia por.

— Seguin! De pressa! —va ordenar-los el mestre. Tots van córrer a ocupar el lloc.

El Sr. Estrict els va explicar que la Srta. Laura Escric havia abandonat l'escola i que no la tornarien a veure mai més.

— És culpa del Pau, de la Noa i de l'Eva que no han parat de fer-li la vida impossible —va xisclar la Susi indignada, amb els ulls plens de llàgrimes, mentre els assenyalava amb el dit.

— És veritat! —va afirmar l'Àlex rabiós, posant-se dempeus—, sou els veritables i únics “indomables” de la classe, i ja estem farts d'aguantar-vos.

Dit això, l'Àlex se'n va anar directe al Pau i li va clavar un mastegot en tota la cara. El Pau no es va quedar de braços creuats i es va llançar sobre l'Àlex donant-li cops de puny i puntades de peu a les cames.

La classe es va convertir en una autèntica revolta de crits, mastegots, llibres volant i plors descontrolats. El Sr. Estrict no podia aturar aquell caos extraordinari que va durar una estona fins que la directora va entrar a la classe.

En veure-la, tots van deixar de pegar-se i de cridar. També van deixar de fer-ho perquè ja començaven a estar cansats de tant sarau i de tanta guerra.

Quan a la fi van restar callats, la directora va parlar:

— Qui és el responsable d'aquesta baralla? —va preguntar amb els ulls esmolats per caçar el culpable.

Tots van restar muts. Podien ser uns maleïts “indomables” però no uns bocamolls delators, i ningú no va dir res. Ningú menys el Sr. Estrict que va atrapar per les orelles l'Àlex i el Pau i els va plantar davant la mirada inquisidora de la directora.

— Aquests són els responsables —va dir el mestre.

— La Laura ha marxat de l'escola per culpa del Pau i les seves bromes insuportables —va dir l'Àlex furiós i intentant trepitjar el Pau.

— Jo no he fet res —va defensar-se el Pau.

Però la directora no volia més baralles i els va manar callar.

— Qui ho ha dit que la Srta. Escric ha abandonat el col·legi? La Laura Escric estarà uns dies fora perquè ha perdut una persona que estimava molt, però la setmana que ve tornarà.

La mentida del Sr. Estrict havia quedat al descobert. Els havia enganyat per angoixar-los fent-los creure que el tindrien de mestre per sempre. En descobrir-ho, la directora el va acusar de ser el veritable instigador de la revolta i li va obrir un expedient d'aquells que fan tremolar les cames.

Quan la Srta. Laura Escric va tornar, els nens i les nenes “indomables” l’esperaven asseguts a classe enmig d’un silenci profund i respectuós. La Laura arrossegava una mirada trista i se la veia encara molt afectada per la pèrdua.

La Susi la va agafar de la mà i se la va emportar al centre de la classe. Tots els nens i nenes la van envoltar i, poc a poc, van començar a jugar amb ella al joc de La dutxa.

Lentament i en silenci, van començar a fer-li un massatge suau d’una tendresa indescriptible: primer, amb els ditets de les mans tocaven la Laura per tot el cos: movien els ditets amb delicadesa i l’acariciaven, com gotes d’aigua fina que cauen incessants sobre el cap, la cara, els braços, les espatlles, les cames, els genolls i els peus.

Després, la van ensabonar lentament amb els palmells de les mans fent-li cercles sobre l'esquena i la panxa: les mans dels nens la fregaven amorosament i a la Laura se li va escapar una llàgrima.

Tot seguit, els ditets van tornar a tocar-la per esbandir-la i treure-li tot el sabó, i, a continuació, l'Eva i la Noa la van anar assecant prement els palmells de les seves mans, plàcidament, sobre el cos de la Laura, a poc a poc.

Per últim, en Pau li va posar crema corporal: amb les mans obertes fent moviments de baix a dalt i de dalt a baix. Quan van haver acabat, la Laura va obrir els seus ulls tristos i els hi va donar les gràcies.

Després, tots junts la van abraçar fort amb una abraçada-barnús d'amor, respecte, reconeixement, i d'un profund i sentit agraïment.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA